

Bemutatjuk friss nyugdíjas kollégáinkat

Mindent a közösségért

Hosszú évtizedek után nehéz elköszönni szeretett hivatásunktól. Szívesen folytatnám tovább az ember a szolgálatát, de az is igaz, ha elérkezik a jól megérdemelt pihenés ideje, mégiscsak ki kell szállni a körforgásból. Az emlékek, az örömteli és a kudarcos élmények is további erőt adnak a más típusú feladatokhoz, és több idő jut azokra a dolgokra, amelyek korábban háttérbe szorultak. Cikkünk második, befejező részében újabb két nyugdíjas kollégánk portréját vázoljuk fel.

ALADICS MÁRIA (66) Bácsszentrára, ahonnan 16-18 ebédet hoztam, győgyön, e 143 lelket számláló bácskai településen hosszú évtizedeken át és már vittem is a rászorultaknak. Az volt a határ menti falu „mindenesé”. Hogy ez pontosan mit is jelent, máris részletezzük. A régi szép időkben, a nyolcvanas években az ifjúsági klubot vezettem, programokat, beszélgetéseket, zenés-táncos esteket szerveztem, bázishelyük a művelődési házban alakult ki. Nála voltak az épület kulcsai, nyitotta és zárta az összejövőrintem adott bizalmat a testület. Szenekem adott bizalmat a testület. Szenetek helyszínének ajtajait. Mivel nem találta könyvtárost a településnek, az ottani munkát is rábízta. Hetente háromszor várta tárt kapukkal az olvasni vágyókat. Később a művelődési ház eseményeiről is ő gondoskodott, egyebek mellett emlékezetes bálokat szervezett.

– Egyetlen egy munkahelyem volt, az önkormányzat alkalmazásában dolgoztam kezdettől fogva – tekint vissza a múltra Mária. – Az évek előrehaladtával egyre több feladatot bízta rám. Az ebédszállítást 1983-ban kezdtük, azt is én intéztem. Minden nap Volán-busszal mentem Garakozásra tehát nemigen gondolha-

totl a bácsszentgyörgyi falugondnok, feladatokkal viszont bőségesen elhalmozták. Az önkormányzat „mindenesként” el is várták tőle, hogy ne mondjon nemet. Mivel a faluban sok idős ember él, róluk gondoskodni kell. Főleg azokról, akinek nincsenek hozzátartozói, vagy a rokonai az ország másik szegletében élnek. Helyben nincs semmilyen bolt, így egy vekni kenyérrért is a közeli Garára kell utazni. A falugondnok viszont összerója a gondozottak igényeit és egyszerre intézni el a nagybevásárlást. Az óvoda, az iskola régen megszűnt, a gyerekek Garára ingáznak, őket is neki kell fuvaroznia. Az orvos hetente egyszer, csütörtökön tart rendelést, ilyenkor muszáj mindenkinnek elintézni a kérését, de ha valakinek máskor fog el a gyógyszerre, azért már gondnoknak a garai rendelőbe megy, és a recepteket is az ottani patikában tudja kiváltani. Most, hogy már a „felhőbe” küldi az orvos a vényeket, azzal sem lett lényegesen kevesebb munkája.

– Ne feledjük el azt sem, hogy a falubelieknek a hivatalos ügyeiket is a garai önkormányzatnál kell intézniük – folytatja tovább Aladics Mária. – Meg sem tudnám megmondani, hogy az évtizedek során hány embernek segítettem kitölteni ilyen-olyan űrlapokat, hához vittem az adólevelet, aktuális anyakönyvi kivonatokat, ezerféle dolog akadt. Nálam csörgött a jelzőrendszeres telefon, nem egyszer előfordult, hogy éjszaka hívtak. Ilyenkor szóltam az orvosnak vagy a mentőnek. Régebben, amikor még se mobiltelefon, se gépkocsi nem volt, ez sokkal bonyolultabban működött. De mindig megoldódott valahogy. Összetartóbbak voltak az emberek. Mára rettentően megváltozott a világ. Mindenki rohan, sokan túrelmetlenebbek és önzőbbek lettek.

Mária tavaly tavasszal hagyta abba szeretett munkáját. Akkor már tombolt

a világvárvány, ami a falugondnokokat is nagy kihívás elé állította. Ahogy mondja: „jó neki kellett gyürkőzni”. A feladatok immár az utódjára hárulnak. Nyugdíjasként néha felidéli a legszébb pillanatokot, azt például, ahogy a kis öregek télen-nyáron a kapuban várták, hogy megérkezzen. Az utolsó napon is. Biztosan hiányozni fog az állandó elfoglaltság, mindazonáltal várta is már a végét, hiszen húsz éve volt utójára szabadságon. Ráfér a pihenés. Most behozza az otthoni lemaradásait, és élvezi a kertészkedést.

VARGA PÉTER (65) alapszakmáját tekintve növénytermesztő gépész szakmunkás. Pályafutását szülőfalujában, Császáröltésben kezdte, az ottani termelőszövetkezetben. Szervezőiyesen futballozott, NB III-ban játszott. Így került Miskére, majd Drágszélre. A sport mellett megtarthatta szövetkezeti állását, áthelyezéssel „vándorolt” egyik helyről a másikra. Miske nincs messze Drágszélről, a meccsekről sokan ismerték az ambiciózus fiatal embert, nem is csoda, hogy szemet vetettek rá. 1978-ban költözött a másik fél kilométerre lévő, a népművészeti hagyományait is példásan ápoló Drágszélre. Itt alapított családot, már unokái is vannak. A rendszerváltozás nem csak a téveszek, hanem a megyei futballcsapatok tevékenységére is rányomta a bélyegét.

– Drágszélén csak az ezredforduló után került fel, hogy falugondnokra lenne szükség – kezdi mondandóját az életvidám férfi. – Az első meghirdetett állásra öten jelentkezünk, közülük az egykori tévesz-elnök. Akkoriban még mások voltak a „játékszabályok”, a képviselő-testület nyílt szavazással döntött, kit tartanak legalkalmasabbnak a szolgálat ellátására. Én kerültem ki győztesen. Ami igencsak meglepett, hiszen nem vagyok drágszéli, noha akkor már 25 éve életem itt. Azt hiszem, a futballnak köszönhető ismeretségem miatt voksolhattak rám. Első munkanapom 2004. január 1-jén volt. Vértessacsán elvégeztem a falugondnoki képzést, amit nagyon élveztem, hiszen rengeteget tanultam erről a szolgálatról, amit aztán sikerült a gyakorlatban kamatoztatnom.

Péter emlékei szerint a település lakossága régebben egy nagy családot alkotott. Ha valaki lakodalmat tar-

totl, ott vendégeskedett a falu aprajafeladatak közül a betegek ellátása, a gyógyszerek kiváltása pedig a kisebítő szociális gondozókra hárul. Ezen a lejtőn, a kilencvenes évektől kezdve pedig egyre jobban eltávolodtak egymástól az emberek, megindult a messze Drágszélről, a meccsekről sokan ismerték az ambiciózus fiatal embert, nem is csoda, hogy szemet vetettek rá. 1978-ban költözött a másik fél kilométerre lévő, a népművészeti hagyományait is példásan ápoló Drágszélre. Itt alapított családot, már unokái is vannak. A rendszerváltozás nem csak a téveszek, hanem a megyei futballcsapatok tevékenységére is rányomta a bélyegét.

Ezen felbuzdulva a Varga Péter azt sem rejti véka alá, hogy a nyugdíjkorhatár eléréséhez közeledve egyre jobban kezdett belefáradni a falugondnoki munkába. Nehézzen tudta magát kikapcsolni, sokmára sikerült meghonosítani. Sokszor gondolt közben Kemény Bertalan bölcsületére: „Amelyik falunak nincs ünnepe, az halott falu.”

– Nem is tudom szavakba foglalni, neki. Ellenkező esetben pedig több ideje jut a családjára. És kedvére „bohócodhat” pár hektár földjén, korábban fűszerpaprikát és zöldségféléket termelt, most búzával és kukoricával vetette be a területet. Abban biztos, hogy a mozgást nem hanyagolja el, mert ha egyszer leállna, nehezebb lenne újratekdenie. „Alapjában véve lusta vagyok, nem lenne jó elfunyulni” – fogalmazza meg önkritikusan. Hogy valaki nyugdíjas, attól még nem kell lemondania mindenről. Aki mindig is örökmozgó volt, az amúgy sem tudna leállni.

Borzák Tibor